

FARNÍ INFORMÁTOR

4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 29. LEDNA 2006

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prorok je Božím darem Církvi. Je to však dar nepohodlný, protože jeho přítomnost i slova jsou často obviněním naší liknavosti a výzvou, abychom opustili své jistoty a své bůžky. Prosme Otce, aby hojně posílal své Církvi proroky a nám aby dal sílu naslouchat jejich slovům a uvádět je ve skutek:

L: PANE, POSPĚŠ NÁM NA POMOC..

- Za Církev, aby ji Pán obdařil schopností rozlišovat dary Ducha a s odvahou je přijímat.
- Za ty, kdo mají v Církvi úkol hlásat Pánovo Slovo, aby dokázali být rozhodní v odmítání hříchu, ale vstřícní k růstu a dospívání Božího lidu.
- Za ty, kdo upadli do vin či omylů, aby nebyli pouze předmětem posuzování, ale aby se jim dostalo pomoci v návratu k pravdě.
- Za všechny pokřtěné, aby odpověď na tíživou situaci světa nejistot nehledali v dění kolem sebe, ale v naslouchání Božímu slovu.
- Za věrné zemřelé, ať se na nich zjeví tvá sláva, která světlem víry zářila jejich pozemským krokům.

K: Otče, ty vzbuzuješ ve své Církvi odvalu a svěžest mládí, stejně jako prozíravost a moudrost stáří: dej, ať ve slovech proroků slyšíme výzvu k obnově a obrácení, a v rozvážnosti moudrých odkaz na věrnost a tradici. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – DEUTERONOMIUM 18,15-20

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: ‚Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.‘ Hospodin mi tehdy řekl: ‚Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit ve jménu mém, toho pošlu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!‘ “

ŽALM 95

Pojďme, jásejme Hospodinu, – oslavujme Skálu své spásy, – předstupme před něho s chvalozpěvy – a písněmi mu zajásejme! Pojďme, padněme, klaňme se, – poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem! – Neboť on je náš Bůh – a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou. Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: – „Nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě, – jako tehdy v Masse na poušti, – kde mě dráždili vaši otcové, – zkoušeli mě, ač viděli mé činy.“

2. ČTENÍ – 1 KOR 7,32-35

Bratři, rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

EVANGELIUM – MK 1,21-28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagógy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagóze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu (to) přísně zakázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

I NEČISTÝM DUCHŮM PORUČÍ A POSLECHNOU

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Svatý Prokop bývá malován, jak orá a má do pluhu zapřaženého čerta. Kdosi přitom prohodil: „To byl předchůdce doktora Fausta!“ Je tu podobnost? Snad. Oběma slouží zlý duch. Ale je velký rozdíl za jakou cenu a k čemu, ke zlu nebo k dobru? V rukách Boží prozřetelnosti totiž i zlo musí sloužit k dobru. Ale nejenom ti dva, světec a pohádkový Faust, každý křesťan je povolán poroučet zlým duchům. Spiritisté to chtějí

vzít doslova. A kolik jich doposud je! Vydali nějakou statistiku o spiristických sedánkách v Jižní Americe. Čísla jsou otřesná. Ale horší jsou ještě seznamy tzv. satanských sekt v Evropě. V Itálii jsou i takové, které kradou z kostela eucharistii k perversním obřadům nebo pálí lesy. A přitom všem je těžko dnešním lidem mluvit o vlivu dobrých nebo zlých duchů na duchovní život člověka. Často se setkáváme s dvěma extrémy: buď nevěří ani v existenci lidské duše nebo hledají styk s duchy. Chtějí jim však doopravdy poroučet?

Ale potíž je i biblická. Slovo „duch“ má v Písmu, jako i v našem jazyku, různé významy s mnoha odstíny. Ve smyslu oslabeném znamená způsob smýšlení, mentalitu. Má „ducha Kristova“, kdo usuzuje jako on, má naopak „ducha světa“ ten, kdo posuzuje věci podle novin a podle řečí na náměstí. Má nečistého ducha, kdo má fantazii zaplněnou nemravnými obrazy. Dokáže takovému duchu poručit, vyhnat ho?

Ale semitská mluva většinou není abstraktní. Mít ducha dobrého nebo zlého neznamenal pro židy a pro většinu starých národů jenom způsob myšlení. Člověk totiž myslí normálně tak, jaký je. Myšlenky vyvěrají z toho, co je opravdu v nás. Máme-li myšlenky svaté, je v nás Duch svatý, Duch Kristův. Origenes to vysvětluje touto úvahou. Vidím např. že se děje nespravedlivost, bolí mě to a chtěl bych se o spravedlnost zasadit. Spravedlivost je Kristus. Je to tedy jeho hlas, který se ve mně ozval. Jindy se zase rozhodnu z lásky odpustit bližnímu, který mně ublížil. Láska je Duch svatý. Je to on, který mně myšlenku vnuknul a dal mně sílu ji uskutečnit. Ale v zápětí přijde nápad se pomstít, myšlenka zlá. Kde se vzala? Duchovní autoři mnoho přemýšleli o tom, kde se berou vnuknutí ke zlému. Rozhodně nemohou být od Boha, od dobrých andělů. Vycházejí tedy z nás, ze srdce? I to je problematické. Srdce může být zkažené, hnízdo vášní. Ale takové je Bůh nestvořil. Nitro člověka, stvořené Bohem, bylo ráj. Je-li tam zlo, vetřel se tam had, zlý duch se chce zmocnit vlády nad naším srdcem. Často se mu to podaří. Krajní případ se nazývá posedlost zlým duchem. Písmo, dějiny svatých i dnešní zkušenost takové případy zná. Musíme dát ovšem pozor, abychom neztotožňovali duševní nemoci s posedlostí zlým duchem v pravém slova smyslu. Ale dodnes tyto případy jsou. Jak je vysvětlit? Je to něco podobného jako hypnóza. Hypnotizovaný člověk se dostane do takové moci druhého, že ten s ním zachází jak s loutkou. Diktuje mu pohyby, vkládá mu do úst slova, která by on nikdy neřekl. Hypnóza přestala, osvobozený obyčejně nic neví o tom, co dělal a mluvil. Tak tomu bývá i s těmi, které modlitba církve zbavila posedlosti. Nic si nevzpomínají z toho, co v té době dělali. Nemají ovšem vinu, nebyli za své skutky a za svá slova v té době

odpovědni. Posedlost jako i hypnóza jsou v normálním životě vyjímečný jev, chvála Bohu! Ale z denního života známe sugesci. Společnost druhého člověka, s kterým žijeme, na nás působí, a to někdy dost tajemně. Známe to ze zkušenosti. Ve společnosti některých lidí se cítíme neuvěřitelně uklidnění, druzí nás pobouří pouhou přítomností. Divíme se, co nás všechno nenapadá, když s tím dotyčným člověkem žijeme. Tímto způsobem vysvětlují vliv duchů na člověka duchovní autoři.

Velkou zkušenost na tomto poli měli poustevníci a všichni, kdo odešli i na čas do samoty. První z těch, kdo ty vnitřní zážitky dobře vylíčil, byl sv. Antonín Poustevník. Odešel do samoty, do egyptské pouště, aby měl klid od lidí. Ale v poušti klid nenašel. Životopis vypravuje o jeho pokušeních od ďáblů. Moderní člověk je skeptický a nevěří tomu. Ale nechte obvykle text pozorně. Antonín skutečně viděl v samotě roztodivné věci: hady, nestvůry, slyšel řvát lvy. Samozřejmě se trásl strachem. Dlouho? Až do okamžiku, kdy pochopil, že to jsou všechno fantazie. Kdyby ti lvi byli skutečností, už by dávno nebyl mezi živými. Poustevník pak z toho udělal

velmi rozumný závěr: Mám se lekat fantazie, utíkat před iluzí? To bych ukázal málo odvahy. Začal se všem těm strašným obrazům a zlým nápadům prostě smát. Hned nato většinou zmizely.

Zamyslel se však také vážně nad tím, odkud takové myšlenky pocházejí. Psychologové mají svá oprávněná vysvětlení: z vnějších popudů, z toho co jsme viděli a slyšeli. Na poušti nic takového není. Fantazie tedy hledá obrazy v paměti. Dnes se hledí mnoho představ vysvětlit podvědomím, skrytými touhami a nesplněnými přáními. Všecka ta vysvětlení jsou oprávněná, ale jenom částečně. Působí na nás i okolí, ve kterém žijeme, svou sugescí. O samotě to nejsou tolik lidé, ale jsme v okolí širším. Písmo mluví o vlivu, o sugesci duchů dobrých i zlých. Ti, kdo vedou opravdu duchovní život, se snadno přesvědčí o tom, že tu nejde o pouhou metaforu. Přicházejí nám opravdu představy a myšlenky, které nejsou naše. Na počátku se jich pochopitelně lekáme. Jak nám může něco takového vůbec přijít do hlavy? A to zrovna v tak svatém okamžiku, jako např. při sv. přijímání? Antonín se tomu také divil a bál se. Ale v okamžiku, kdy pochopil, že to není on, kdo něco takového zamýšlí, že ta myšlenka a představa přichází z venčí, pochopil, že má dost síly k tomu, aby se s ní neztotožnil, aby ji nepřijal za svou. Má tedy dost síly, aby takového nečistého ducha vymítil. Šlo to lehčeji, než si myslel. Začal to dělat i s určitou radostí a učil to i ostatní, kteří se k němu do pouště hrnuli.

Každý člověk totiž má rád klid v srdci a každý denně zakouší, jak jej ztrácí. Hledí si pomoci psychoanalytickými léčbami, silnějšími dojmy, popřípadě i alkoholem a omamnými jedy. Vyhání ďábla Belzebubem (Mt 9,34). Osvobození přijde, až si uvědomí, že i jemu dal Kristus moc nad zlem, které se chce vloudit do srdce. Pak teprve najde mír.

Pavel z Tarsu

SCÉNÁŘ
K PŘÍBĚHU
APOSTOLA
PAVLA
NAPSAL:
O. PAVEL,
NAKRESLIL:
br. Tomáš

ROKU 60 po Kristu

MUSÍME DOPLA-
VAT NA BŘEH!

MEZI ZACHRÁNĚNÝMI ZE
ZTROSKOTANÉ LODI U PO-
BŘEŽÍ OSTROVA MALTA BYL
I STARŠÍ MUŽ - PAVEL. NA
LODI CESTOVAL JAKO VĚZEN.

NASBÍRÁME DŘEVO A ZA-
HŘEJEME SE!

V KLESTÍ, KTERÉ
PAVEL PŘINAŠEL
BYL UKRYTÝ HAD...

PAVEL HADA ZAKOUSLÉHO DO RUKY SE-
TŘEPAL DO OHNĚ.

MUSÍ TO BÝT OPRAVDU ZLOČINEC! MOŘI
UNIKL, ALE BOHYNĚ ODPLATY NEDOVOLILA,
ABY ZŮSTAL NAŽIVU!

PROČ ALE
UŽ NETU-
HNE?

KDYŽ PAVLOVI UŠTKNUTÍ NEUBLÍŽILO, NA-
LÉHALI NA NĚJ, AŽ JIM ŘEKNE, KDO JE
A PROČ CESTUJE JAKO VĚZEN POD DOZO-
REM VOJÁKŮ.

PROSÍM,
POVÍDEJ!

JSME NAPJATI
JAK KŠANDY...

UVĚZNILI
MĚ PRO
MOU VÍRU.
JSEM
KŘESŤAN...

TAK TEDY KDYSI JE TO JIŽ MNOHO
LET, JSEM JEŠTĚ NEBYL KŘESŤANEM
TEHDY MI ŘÍKALI ŠAVEL...

ŠAVEL ZASE JEDE CHYTAT KŘESŤA-
NY. TO SE VĚZENÍ NAPLNÍ...

PŘED BRANAMI DAMAŠKU
MĚ OSLEPILA ZÁŘE A USLY-
ŠEL JSEM HLAS

ŠAVLE, ŠAVLE,
PROČ MĚ
PRONÁSLE-
DUJEŠ ?!!

KDO JSI
PANE?

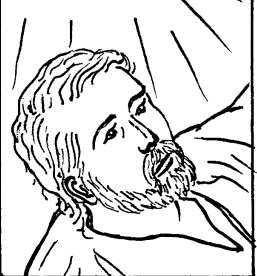

JÁ JSEM JEŽÍŠ,
KTERÉHO TY, PRO-
NÁSLEDUJEŠ!!!

PANE! A CO MAM
NYNÍ DĚLAT?

JDI DO
DAMAŠKU
A TAM
UVIDÍŠ

TŘI DNY JSEM NIC NEVIDĚL, NE-
JEDL, NEPIJ... PAK KE MĚ PÁN
POSLAL JEDNOHO ČLOVĚKA.
JMENOVAL SE ANANIÁŠ.

BRATŘE ŠAVLE,
PÁN MĚ POSÍLÁ,
ABYS ZNOVU NA-
BYL ZRAKU.

CHCI BÝT POKŘTĚN...

ZAČAL JSEM HLÁSAT, CO JSEM DŘÍV
PRONÁSLEDOVAL, A ŘEKNU VÁM,
NEBYLO TO LEHKÉ...

FUJ!
TEN SE
ALE PŘE-
KABÁTIL.

JEŽÍŠ JE
SYN BOŽÍ!

NEPŘEVLEKL
JSEM KABÁT,
ALE POZNAL
JSEM PRAVDU!

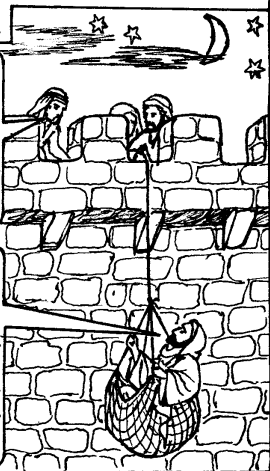

DÁME HLÍDAT BRÁNY MĚSTA A
ŽIVÝ Z DAMAŠKU NEODEJDE!

PŘÁTELÉ MI ALE ZACHRÁNILI ŽIVOT.

BRATŘE PAVLE, AŽ TĚ BŮH PROVÁZÍ.

PŮJDU NA POUŠŤ A PAK DO JERUZALÉMA K APOŠTOLŮM...

NEJTĚŽŠÍ PRO MĚ BYLO, ŽE ANI KŘESŤANÉ MI ZE ZAČÁTKU NEDŮVĚŘOVALI!

KDO UTEČE, VYHRAJE

ŠAVEL JE V JERUZALÉME.

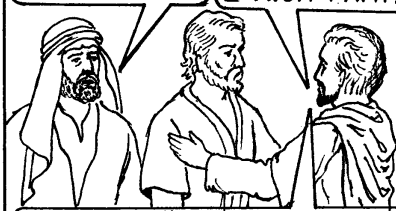
ZACHRÁN SE KDO MŮŽEŠ!

NAŠTĚSTÍ SE MĚ UJAL BARNABÁŠ A PŘIVEDL MĚ K APOŠTOLU PETROVI.

PETŘE, TO UŽ NENÍ TEN ŠAVEL, KTERÉHO ZNALŠ!

ANO. BŮH JE TAK DOBRÝ, ŽE SVÉ NEPŘÁTELE, NE-NIČÍ, ALE DĚLÁ Z NICH PŘÁTELE.

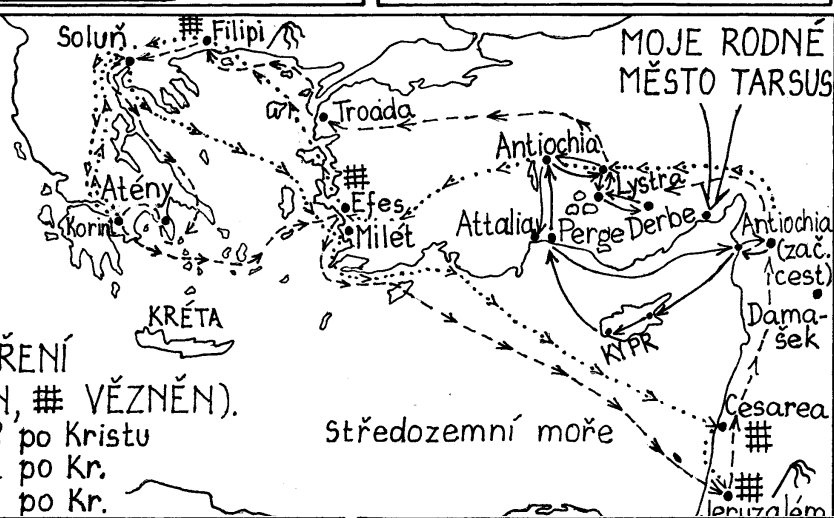
POKOJ TOBĚ, PAVLE! A BOHU DÍKY!

JAKO JSEM KDYSI CESTOVAL, ABYCH KŘESŤANY PRONÁSLEDOVAL, NYNÍ JSEM PODNIKL TŘI DLOUHÉ NĚKOLIKALETÉ CESTY, ABYCH VÍRU ŠÍŘIL A VĚŘTE MI, BYLO TO ČASTO NAPÍNÁVÉ! NECHYBĚLA RŮZNÁ ZPESTŘENÍ (⊗ KAMENOVÁN, ⚡ BÍČOVÁN, ## VĚZNĚN).

1. CESTA —→ r. 46 - 48 po Kristu

2. CESTA - - - - -→ r. 49 - 52 po Kr.

3. CESTA→ r. 53 - 57 po Kr.

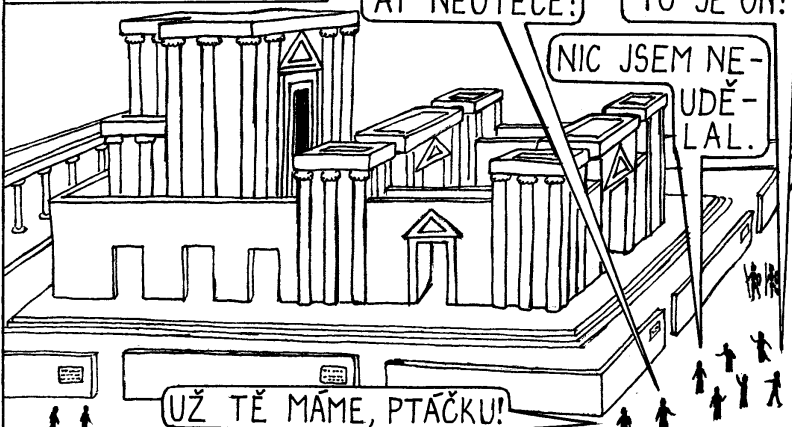

NAPOSLEDY JSEM BYL ZATČEN V NÁDVORÍ JERUZALÉMSKÉHO CHRÁMU.

AŽ NEUTEČE!

TO JE ON!

NIC JSEM NE-UDĚ-LAL.

UŽ TĚ MÁME, PTAČKU!

KDYBY SE MĚ NECHOPILA ŘÍMSKÁ HLÍDKA, SNAD BY MĚ DAV ROZSÁPAL.

JSEM ŘÍMSKÝ OBČAN A ODVOLÁVAM SE K CÍSAŘI.

ZPÁTKY!

AŽ ZEMŘE

A TAK NYNÍ JEDU JAKO VĚZEN DO ŘÍMA PŘED CÍSAŘŮV SOUD...

TO JE PŘÍBĚH!

PROČ TĚ ALE TVŮJ BŮH NEZACHRÁNIL I Z VĚZENÍ?

PROTOŽE I JAKO VĚZEN V ŘÍMĚ BUDU MÍT SPOUSTU PŘÍLEŽITOSTÍ O JEŽÍŠI SVĚDČIT. TĚM, KTERÍ MILUJÍ BOHA, **VŠECHNO** NAPOMÁHÁ K DOBRÉMU!

O TVÉM BOHU BYCH TĚL VĚDĚT VÍC...

PROSÍM, VYPRÁVĚJ!

PAVEL ZŮSTAL V ŘÍMĚ DVA ROKY. DOSTAL DOVOLENÍ BYDLET V NAJATÉM BYTĚ S JEDNÍM VOJÁKEM, KTERÝ HO HLÍDAL. BEZ PŘEKÁŽEK ZVĚSTOVAL BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ A UČIL O PÁNU JEŽÍŠI KRISTU, VŠECHNY, KDO ZA NIM PŘÍŠLI.

... ZA NÁS ZEMŘEL A TŘETÍ DEN VSTAL!

TĚM, KTERÍ MILUJÍ BOHA, OPRAVDU VŠECHNO NAPOMÁHÁ K DOBRÉMU. MŮŽE TO PLATIT I O TOBĚ...

DEUS CARITAS EST

PRVNÍ ENCYKLIKA PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

„**Bůh je láska**; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (1Jan 4,16). Tato slova prvního Janova listu vyjadřují s jedinečnou zřejmostí střed křesťanské víry: křesťanský obraz Boha a následně také obraz člověka a jeho putování. Kromě toho, v témže verši nám Jan nabízí téměř souhrnnou definici křesťanského života: „My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám a uvěřili jsme v ni“.

Uvěřili jsme Boží lásce – tak může křesťan vyjádřit základní volbu svého života. Na počátku křesťanské existence není etické rozhodnutí či velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která dává životu nový horizont a tím rozhodný směr. Jan ve svém evangeliu tuto událost vyjádřil

těmito slovy: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, ... měl život věčný“ (3,16). Ústředním postavením lásky tak křesťanská víra přijala to, co bylo jádrem víry Izraele a současně dala tomuto jádru novou hloubku a šíří. Věřící Izraelita se totiž den co den modlí slovy Deuteronomia, v nichž – jak ví – je obsažen střed jeho života: „Slyš Izraeli: Hospodin je jediný Bůh, jediný Pán. Budeš milovat Pána svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a ze všech svých sil“ (6,4-5). Ježíš spojil přikázání lásky k Bohu s přikázáním lásky k bližnímu, který se nachází v knize Levitikus: „Budeš milovat svého bližního jako sám sebe“ (19,18; srv. Mk 12,29-31) a učinil z nich jediný příkaz. Protože však nás Bůh miloval jako první (srv. 1Jan 4,10), láska už nyní není jen „přikázáním“, nýbrž odpovědí na dar lásky, jímž nám Bůh kráčí vstříc.

Ve světě, v němž se Boží jméno mnohdy spojuje s pomstou či dokonce s povinností nenávisti a násilí, je toto poselství velmi aktuální a má konkrétní význam. Proto chci ve své první encyklice mluvit o lásce, jakou nás zahrnuje Bůh a kterou máme sdílet jiným. Tím jsou naznačeny dvě velké, vzájemně hluboce propojené, části tohoto Listu. První má spíše spekulativní ráz, vzhledem k tomu, že bych chtěl na počátku svého pontifikátu upřesnit některá zásadní fakta o lásce, kterou Bůh tajemným a nezaslouženým způsobem nabízí člověku, spolu s niterným poutem této Lásky s realitou lásky lidské. Druhá část je už konkrétnější, neboť pojednává o církevní službě přikázání lásky k bližnímu. Argument se jeví jako dosti obšírný; nicméně dlouhé pojednání přesahuje cíl této encykliky. Mým přáním je zdůraznit některé základní prvky, tak aby ve světě vzbudily obnovený dynamismus úsilí o lidskou odpověď na Boží lásku.

PRVNÍ ČÁST

JEDNOTA LÁSKY VE STVOŘENÍ A V DĚJINÁCH SPÁSY

PROBLÉM JAZYKA

Boží láska k nám je zásadní otázkou života a klade rozhodující otázky o tom, kdo je Bůh a kdo jsme my. V tomto ohledu se stává překážkou především problém jazyka. Výraz „láska“ se dnes stal jedním z nejužívanějších, ale i nejzneužívanějších slov, s nímž se spojují zcela odlišné významy. Přestože se téma této encykliky soustřeďuje na otázku chápání a praxe lásky v Písmu svatém a v Tradici Církve, nemůžeme jednoduše přehlížet význam, jaký má toto slovo v různých kulturách i v dnešní řeči.

Na prvním místě uveďme rozsáhlé sémantické pole slova „láska“: mluví se o lásce k vlasti, o lásce k povolání, lásce mezi přáteli, lásce k práci, lásce mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci a příbuznými, o lásce k bližnímu a lásce k Bohu. V celé této mnohosti významů však jako prototyp výsostné lásky, s nímž ve srovnání všechny ostatní typy lásky blednou, vyniká láska mezi mužem a ženou, jejichž tělo i duše se neoddělitelně sbíhají a před člověkem se otvírá příslib štěstí, jež se zdá neodolatelným. Vyvstává tedy otázka: všechny tyto formy lásky se nakonec sjednotí a láska, i přes veškerou odlišnost svých projevů je posledku jediná anebo naopak používáme téhož slova pro označení zcela odlišných skutečností?

„EROS“ A „AGAPE“ – ROZDÍLNOST A JEDNOTA

Lásce mezi mužem a ženou, která se nerodí z přemýšlení a chtění, nýbrž jistým způsobem se člověku ukládá, dalo antické Řecko název *eros*¹.

Uveďme už předem, že Starý zákon v řečtině užívá slova *eros* jen dvakrát, zatímco Nový zákon ho neužívá vůbec: ze tří řeckých slov označujících lásku – *eros*, *philia* (přátelská láska) a *agape* – dávají novozákonní spisy přednost poslednímu z nich, které však bylo v řečtině spíše okrajovým výrazem. Pokud jde o přátelskou lásku (*philia*), ta je převzata a prohloubena v Janově evangeliu, kde vyjadřuje vztah Ježíše k jeho učedníkům. Odsunutí slova *eros* stranou, jakož i nové chápání lásky, která se vyjadřuje slovem *agape* nepochybně v novosti křesťanství ukazuje cosi podstatného, právě pokud jde o chápání lásky. V kritice křesťanství, která se rozvířila s rostoucí radikalitou počínaje iluminizmem, byla tato novost hodnocena zcela negativně. Křesťanství - podle Friedricha Nietzscheho – mělo dát pít *erosu* jedovatý nápoj, ten však neuhynul, ale zdegeneroval v neřest“. Německý filozof tak vyslovil velmi rozšířené mínění: nezhořčuje snad Církev svými příkázáními a zákazy to, co je v životě nejkrásnější? Nezvedá snad nápisy zákazu zrovna tam, kde nám radost, předurčená samotným Stvořitelem, nabízí štěstí, jež nám dává okoušet předchuť čehosi Božského?

¹ V textu zachovávám výraz '*eros*' v nesklonné podobě pro zachování integrity pojmu (jinak genitiv podle Pravidel českého pravopisu zní *erótu*).

Ale je to mu skutečně tak? Vskutku křesťanství zničilo *eros*? Podívejme se na předkřesťanský svět. Řekové – podobně jako ostatní kultury – viděli v erosu především opojení, ovládnutí rozumu jakýmsi „božským šílenstvím“, jež vytrhává člověka omezenosti jeho existence a v tomto bytí, zmateném božskou mocí, mu dává zakoušet nejvyšší blaženost. Všechny ostatní mocnosti mezi nebem a zemí se tak jeví jako druhořadé: „*Omnia vincit amor*“, tvrdí Vergilius v Bukolických, láska vítězí nade vším – a dodává: „*et nos cedamus amori*“ – a my se poddáváme lásce. V náboženstvích se tento postoj projevil v kultech plodnosti, k nimž patří „posvátná“ prostituce, která kvetla v mnoha chrámech. *Eros* se tedy oslavoval jako božská síla, jako spojení s Božským.

Tomuto náboženství, které jako nesmírně silné pokušení protirečí víře v jediného Boha, se velmi rázně postavil Starý zákon, který je potíral jako náboženskou zvrácenost. Tím však nikterak neodmítal *eros* jako takový, ale vyhlásil boj jeho ničivému znetvoření, poněvadž falešné zbožštění *erosu*, k němuž zde dochází, jej zbavuje jeho důstojnosti, odlidšťuje. V chrámu se totiž s prostitutkami, jež měly poskytovat opojení Božským. Nezacházelo jako s lidskými bytostmi a osobami, nýbrž sloužily jako nástroje k probuzení „božského šílenství“: ve skutečnosti nejsou bohyněmi, ale lidskými bytostmi, které se zneužívají. Opojný a nevázaný *eros* proto není výstupem, „extazí“ k Božskému, nýbrž pádem, degradací člověka. Z toho je zřejmé, že *eros* potřebuje disciplínu, očištění, aby poskytoval člověku nikoli chvilkové potěšení, ale jistou předchuť vrcholu existence, oné blaženosti, k němuž tíhne celé naše bytí.

Z tohoto bleskového pohledu na chápání *erosu* v dějinách a v současnosti vyplývají jasně dvě věci. Především, že mezi láskou a Božským existuje jistý vztah: láska slibuje nekonečnost, věčnost – realitu mnohem vyšší a zcela odlišnou od všednosti našeho života. Současně se však ukázalo, že cesta k tomuto cíli nespočívá v prostém nechání se ovládnout citem. Nezbytná jsou očišťování a zranění, která procházejí i cestou odříkání. Není to pohrdání *erosem*, jeho „otrávení“, nýbrž jeho uzdravení s ohledem na jeho pravou velikost.

Především to vyplývá z konstituce lidské bytosti, která se skládá z těla a z duše. Spočívá-li tělo a duše v niterné jednotě, člověk se skutečně stává sám sebou; zdaří-li se tato jednota, výzva erosu je – dá se říct – překonána. Tíhne-li člověk k tomu být pouze duch a tělo by nejraději popřel jako pouhé zvířecí dědictví, tehdy duch i tělo ztrácejí svou důstojnost. Stejně ztrácí svou důstojnost pokud na druhé straně popírá ducha a za výlučnou skutečnost považuje hmotu, tělo. Gassendi z epikúrejské školy, se žertem obrací na Descarta s pozdravem: „Ó Duše!“ A Descartes odvětil slovy: „Ó Tělo!“ Nemiluje tělo samo o sobě ani duše sama o sobě: miluje člověk jako osoba, jako jednotný tvor, jehož části jsou tělo a duše. Jen tehdy, pokud obě tyto části skutečně spočívají v jednotě, stává se člověk plně sám sebou. Jedině tak může láska – *eros* - uzrát do své plné velikosti.

Dnes se nezřídka vyčítá minulosti křesťanství, že byla proti tělesnosti; ale tyto tendence byly vždy. Ovšem způsob, jakým se dnes oslavuje tělo, je skutečně zavádějící. *Eros* degradovaný na pouhý „sex“ se stává zbožím, prostou „věcí“, kterou lze kupovat a prodávat, ba co víc, zbožím se stává sám člověk. To věru není velkým „ano“ člověka vůči

svému tělu. Naopak, nyní považuje tělo a sexualitu za pouze hmotnou část sebe sama, s níž lze vypočítavě nakládat a z ní těžit. Koneckonců část, kterou nevidí jako prostor své svobody, nýbrž jako něco, co se svým způsobem snaží učinit příjemným a neškodným. Ve skutečnosti zde čelíme degradaci lidského těla, které už není integrováno v plnost svobody naší existence, není už živým výrazem plnosti našeho bytí, nýbrž je jakoby odvrženo do čistě biologické oblasti. Domnělé vyvyšování těla se může velmi záhy proměnit v nenávist vůči tělesnosti. Křesťanská víra naopak vždy člověka považovala za jednotnou a současně dvojitou bytost, v níž se navzájem prolínají duch a hmota, přičemž obojí tak zakouší novou vznešenost. Ano, eros nás chce pozvednout „do extaze“ k Božskému, vést nás za nás samotné, ale právě proto vyžaduje cestu askeze, odříkání, očišťování a uzdravení.

Jak si tuto cestu askeze a očišťování máme konkrétně představit? Jak má být prožívána láska, aby se plně uskutečnil její božský i lidský příslib? První významný náznak můžeme najít v Písni písní, jedné z knih Starého zákona, mystikům dobře známé. Básně, obsažené v této knize – podle dnes převládajícího výkladu – byly původně určeny pro izraelskou svatební slavnost, v níž se měla velebit manželská láska. V tomto kontextu je velmi poučný fakt, že v naší knize se nacházejí dvě různá slova pro označení „lásky“. Zpočátku je tu slovo „*dodim*“ – množné číslo, vyjadřující dosud nejistou lásku, v situaci neurčitého hledání. Toto slovo je pak nahrazeno slovem „*ahabà*“, které v řeckém překladu Starého zákona je vyjádřeno podobně znějícím slovem „*agape*“, což – jak jsme viděli – se stalo charakteristickým výrazem pro biblické pojetí lásky. V protikladu k neurčité a dosud hledající lásce, toto slovo vyjadřuje zkušenost lásky, která se nyní stává skutečným objevem druhého. Už nehledá sebe samu, v pohroužení do opojení štěstím; hledá naopak dobro milovaného. Stává se odříkáním, je ochotna k oběti, ba dokonce ji hledá.

Je součástí rozvíjení lásky do stále vyšších rovin, do niterných očišťování, lásky, která si nyní touží zachovat svou definitivní povahu, a to v dvojím smyslu: ve smyslu výlučnosti – „jen tato jediná osoba“ – a ve smyslu „navždy“. Láska obsahuje plnost existence ve všech svých dimenzích, i v té časové. Nemůže tomu ani být jinak, protože její příslib směřuje k definitivnosti: láska směřuje k věčnosti. Ano, láska je „extazí“, nikoli však extazí ve smyslu okamžiku opojení, nýbrž extazí jako putování, jako stálého exodu (východu) z do sebe sama uzavřeného „já“ k jeho osvobození v sebedarování, a tím k znovunalezení sebe sama, ba k objevení Boha: „Kdo chce zachránit svůj život, ztratí ho, kdo však jej ztratí, zachová si ho“ (Lk 17,33), říká Ježíš – tento jeho výrok se nachází v evangeliích v různých obměnách (srv. Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; Jan 12,25). Ježíš tím popisuje svou vlastní pouť, která jej skrze kříž vede ke vzkříšení: putování od pšeničného zrna, co padá do země, umírá a tak přináší mnoho ovoce. Těmito slovy popisuje i podstatu lásky a lidské existence obecně, vycházejí ze středu osobní oběti a lásky, která se v ní završuje.

Naše úvahy o lásce, zpočátku spíše filozofické, nás nyní skrze vnitřní dynamiku přivedly až k biblické víře. Na počátku jsme si položili otázku, zda-li odlišné, ba dokonce protichůdné významy slova láska mají nějakou hlubokou jednotu či by měly zůstat oddělené, jeden vedle druhého. Zvláště pak vyvstala otázka, zda-li poselství o lásce, jak nám ho hlásá Bible a Tradice Církve, má co do činění se společnou zkušeností lidské lásky či zda jí spíše neprotiřečí. V tomto ohledu jsem narazili na dvě základní slova: *eros*, jako výraz ve významu lásky „světské“ a *agape* coby vyjádření lásky založené na víře a jí utvářené. Tato dvě pojetí se často staví proti sobě jako láska „vzestupná“ a láska „sestupná“. Existují i další příbuzné klasifikace, jak například rozlišení mezi láskou žádostivou a láskou dávající (*amor concupiscentiae* – *amor benevolentiae*), k níž se někdy pojí také láska, sledující vlastní prospěch.

Ve filozofické a teologické rozpravě se tato rozlišení často radikalizovala až do té míry, že se stavěly proti sobě: typicky křesťanskou měla být láska sestupná, dávající, totiž právě *agape*; nekřesťanská kultura – především řecká – se naopak vyznačovala láskou vzestupnou, žádostivou a smyslovou, totiž *erosem*. Chceme-li dovést tento protiklad do krajnosti, pak se podstata křesťanství jeví jako vymklá ze základních životních vztahů lidské bytosti a tvoří svůj svět, který sice lze považovat za obdivuhodný, ale je zcela odtržený od složitosti lidské existence. *Eros a agape* – láska vzestupná a láska sestupná – se nikdy nedají zcela oddělit jedna od druhé. Čím více obě nacházejí správnou jednotu v jediné skutečnosti lásky – i když v rozdílných dimenzích – tím více se uskutečňuje pravá povaha lásky obecně. I přesto, že *eros* je zpočátku prahnoucí, vzestupný – uchvácení velkým příslibem štěstí – v přibližování se k druhému se čím dál méně kladou otázky po sobě, stále víc se hledá štěstí druhého, stále víc se zabývá jím, dává se a prahne „být pro“ druhého. Tak do něj vstupuje moment *agape*; jinak *eros* upadá a ztrácí i svou vlastní povahu. Na druhé straně ani nelze aby člověk žil výlučně v sestupné, dávající se lásce. Nemůže jen dávat, musí i přijímat. Kdo chce lásku dávat, musí ji sám darem dostávat. Jistě, člověk – jak říká Pán – se může stát pramenem, z něhož vyvěrají proudy živé vody (srv. Jan 7,37-38). Ale k tomu, aby se takovým pramenem stal, musí sám stále znovu pít z onoho původního pramene, kterým je Ježíš Kristus, z jehož probodeného boku prýští Boží láska (srv. Jan 19,34).

Nerozlučný vztah mezi sestupem a výstupem, *erosem* hledajícím Boha a *agape*, sdělujícím přijatý dar, viděli Otcové různými způsoby znázorněn ve vyprávění o Jakubovu žebří. V tomto biblickém textu se říká, že patriarcha Jakub spatřil nad kamenem, který mu sloužil jako poduška, ve snu žebří, který sahal až do nebe, a Boží andělé po něm vystupovali a sestupovali (srv. Gen 28,12; Jan 1,51). Zvlášť poutavý je výklad, který k tomuto vidění dává ve své *Pastorační směrnicí* papež Řehoř Veliký. Dobrý pastýř – říká – musí být zakotven v kontemplaci. Jedině tak totiž dokáže přijímat do svého nitra potřeby druhých, a tak si je osvojit: „*per pietatis viscera in se infirmitatem caeterorum transferat*“. V této souvislosti svatý Řehoř odkazuje na svatého Pavla, který byl uchvácen až do největších Božích tajemství a právě tak, když z nich sestupoval, byl s to stát se pro všechny vším (srv. 2Kor 12,2-4; 1Kor 9,22). Dále jako příklad ukazuje Mojžíše, který stále znovu vstupuje do posvátného stanu a zůstává v rozhovoru s Bohem, aby tak – vycházející od Boha – byl k dispozici svému lidu. „Uvnitř (stanu) uchvácen kontemplací do výšin, vně (stanu) se ujímá tíhy trpících: *intus in contemplationem rapitur, foris infirmantium negotiis urgetur*“.

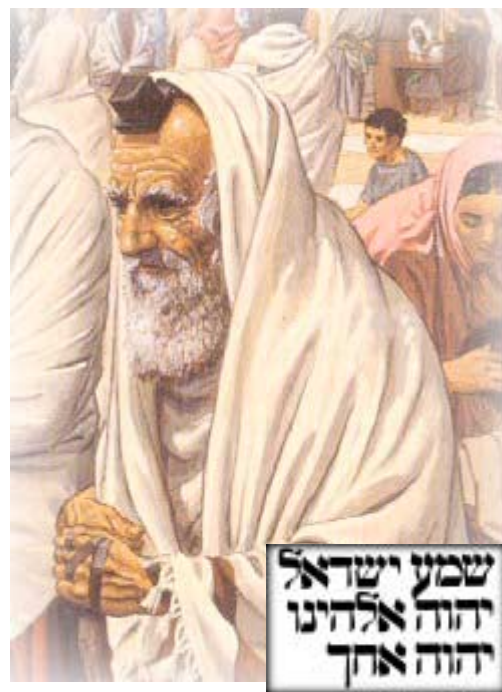
Nalezli jsme tak první odpověď – dosud spíše obecnou – na dvě výše položené otázky: „láska“ je v podstatě jedinou skutečností, i když různých dimenzí; tu a tam může více vyvstávat ta či ona dimenze. Ovšem tam, kde se tyto dvě dimenze zcela oddělí jedna od druhé, vzniká karikatura či v každém případě zúžená forma lásky. V souhrnu jsme také viděli, že biblická víra nevytváří paralelní či protichůdný svět vzhledem k původnímu lidskému fenoménu, kterým je láska, nýbrž přijímá celého člověka a vstupuje dop jeho hledání lásky, aby je očistila a současně mu otevřela nové obzory. Tato novost biblické víry se projevuje především ve dvou bodech, které stojí za zdůraznění: obraz Boha a obraz člověka.

NOVOST BIBLICKÉ VÍRY

Je tu především nový obraz Boha. V kulturách, které obklopovaly svět Bible, zůstává obraz božstva a bohů koneckonců málo jasný a sám v sobě si protiřečící. V putování biblické víry se naopak stává stále zřejmější a jednoznačné to, co základní modlitba Izraele, *Šémá*, shrnuje do slov: „Slyš, Izraeli: Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný“ (*Dt 6,4*). Je pouze jeden Bůh, který je Stvořitelem nebe a země a proto je i Bohem všech lidí. Dvě skutečnosti jsou v tomto upřesnění jedinečné: že žádné z ostatních božstev není Bohem a že vše, v čem žijeme, odkazuje na Boha, neboť to všechno stvořil. Představa o stvoření se samozřejmě nachází i jinde. Pouze tady však je zřejmé, že původcem všeho co existuje není jakýkoli bůh, nýbrž jediný pravý Bůh: vše povstalo mocí jeho tvůrčího Slova. To znamená, že veškeré tvorstvo je mu drahé, protože On sám chtěl, aby existovalo, On je „učinil“. Tak nyní vyvstává druhý významný prvek: tento Bůh miluje člověka. Božská moc, kterou na vrcholu řecké filozofie chtěl Aristoteles obsáhnout uvažováním, je každému předmětem touhy a lásky – toto božské, jako milovaná skutečnost, hýbá světem - ; sama o sobě nic nepotřebuje a nemiluje, pouze je milována. Jediný Bůh, v něhož Izrael věří, naopak miluje osobně. Jeho láska je navíc láskou, která si vybírá: mezi všemi národy si volí Izrael a miluje ho – právě proto, aby tak uzdravil celé lidstvo. Miluje, a tuto jeho lásku lze bezesporu kvalifikovat jako *eros*, který je však také zcela *agape*.

Především proroci Ozeáš a Ezechiel popsali tuto Boží náklonnost k svému lidu zanícenými erotickými obrazy. Vztah Boha k Izraeli se ilustruje pomocí metafor zasnub a manželství; modloslužba je v důsledku toho cizoložstvím a prostitucí. Tím se konkrétně ukazuje – jak jsme už viděli – na kultu plodnosti s jejich zneužíváním *erosu*, ale současně se popisuje vztah věrnosti mezi Izraelem a jeho Bohem. Dějiny Boží lásky k Izraeli spočívají ve skutečnosti, že člověk, žijící ve věrnosti jedinému Bohu, sám zakouší, že je Bohem milován a nachází radost v pravdě, ve spravedlnosti, radost v Bohu, který se stává jeho podstatným štěstím: „Koho mám na nebi kromě tebe? Když jsem u tebe, nevábí mě země. Mým štěstím je být nablízku Bohu“ (*Žalm 73 [72], 25.28*).

Boží *eros* k člověku – jak jsem řekli – je současně zcela *agape*. Nejen proto, že se dává zcela zdarma, bez jakýchkoli předchozích zásluh, nýbrž také proto, že je láskou, která odpouští. Zvláště Ozeáš nám ukazuje dimenzi *agape* v Boží lásce k člověku, která zcela

přesahuje aspekt nezaslouženosti. Izrael se dopustil „cizoložství“, porušil Smlouvu; Bůh by ho měl soudit a zavrhnout. Právě tady se však ukazuje, že Bůh je Bůh a ne člověk: „Jak bych tě mohl opustit, Efraime? Jak bych tě mohl přenechat jiným, Izraeli? ... Hne se ve mně srdce, rozněcuje soucit, nebudu jednat podle žáru svého hněvu, nezničím znovu Efraima, neboť jsem Bůh a ne člověk, jsem svatý uprostřed tebe“ (Oz 11,8-9). Zanícená láska Boha ke svému lidu – k člověku – je současně láskou, která odpouští. Je tak veliká, že obrací Boha proti sobě samému, jeho lásku proti jeho spravedlnosti. Křesťan už v tom spatřuje skrytý náznak tajemství kříže: Bůh tak miluje člověka, že se sám stává člověkem, jde za ním až na smrt a tak smiřuje spravedlnost a lásku.

Filozofický a historicko-náboženský aspekt, vyplývající z tohoto biblického pohledu, spočívá ve skutečnosti, že na jedné straně stojíme před ryze metafyzickým obrazem Boha: Bůh je absolutně prvním zdrojem všeho, co existuje; avšak tento tvůrčí princip všech věcí – *Logos*, počáteční myšlenka – je současně milujícím, se vším západem pravé lásky. *Erosu* se tak dostává nejvyšší vznešenosti, současně je tím očištěn, aby splynul s *agape*. Odtud lze pochopit, proč zařazení *Písně písní* do kánonu Písma svatého se velmi záhy vykládalo v tom smyslu, že milostné písně v zásadě popisují vztah Boha k člověku a člověka k Bohu. *Píseň písní* se tak v křesťanské i židovské literatuře stala zdrojem poznání a mystické zkušenosti, v níž se vyjadřuje podstata biblické víry: ano, existuje spojení člověka s Bohem – prvopočáteční sen člověka - , avšak toto spojení není vzájemným splynutím, vnořením se do bezejmenného oceánu Božství; je jednotou, kterou vytváří láska, v níž oba – Bůh i člověk – zůstávají sami sebou a přesto jsou plně jedno: „Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch“, říká svatý Pavel (1Kor 6,17).

První novost biblické víry – jak jsme viděli – spočívá v obrazu Boha; druhou, která je s ní podstatně spojena, nacházíme v obrazu člověka. Biblické vyprávění o stvoření mluví o samotě prvního člověka, Adama, po jehož boku chce Bůh postavit pomoc. Mezi všemi tvory není pro člověka pomoc, kterou by potřeboval, přestože dal jméno všem divokým šelmám i ptactvu, a tak je začlenil do kontextu svého života. Tehdy z mužova žebra tvoří Bůh ženu. Až nyní Adam nachází pomoc, kterou potřeboval: „To je konečně maso z mého masa a kost z mých kostí“ (Gen 2,23). Na pozadí tohoto vyprávění lze spatřit pojetí, která se například objevují i v mýtu, jenž se připisuje Platónovi, podle něhož byl člověk původně sférický, proto sám v sobě dokonalý a soběstačný. Pro jeho pýchu jej však Zeus rozpůlil, takže nyní tíhne ke své druhé polovině a směřuje k ní, aby znovu nabyl své plnosti. V biblickém líčení se nemluví o trestu; zůstává však myšlenka, že člověk je jistým způsobem neúplný, stále na cestě, aby v druhém našel doplňující část své celistvosti, myšlenka, že „úplným“ se může stát jen ve spojení s druhým pohlavím. Biblické vyprávění tak končí proroctvím o Adamovi: „Proto muž opustí svého otce i svou matku a připojí se ke své manželce. Ti dva pak budou jedním tělem“ (Gen 2,24).

Jsou zde dva významné aspekty: jakoby *eros* byl zakořeněn v samotné mužské přirozenosti; Adam hledá a „opouští svého otce i svou matku“, aby našel ženu; jen ve vzájemném společenství představují plnost lidství, stávají se „jedním tělem“. Neméně významný je i druhý aspekt: v zaměření, spočívajícím na stvoření, *eros* odkazuje muže na manželství, na pouto, které se vyznačuje jedinečností a definitivností; tak, a jen tak se uskutečňuje jeho niterné určení. Obrazu monoteistického Boha odpovídá monogamické manželství. Manželství založené na výlučné a definitivní lásce se stává ikonou vztahu Boha k jeho lidu a naopak: Boží láska se stává mírou lásky lidské. Tento úzký vztah mezi *erosem* a manželství v Bibli téměř nenachází v mimo biblické literatuře srovnání.

/pokračování příště/

EPIFANIE

(homílie J. E. Mons Giovanni Coppy, čestného občana Drysic o I. Nešporách slavnosti Zjevení Páně v bazilice sv. Petra v Římě, 5. ledna 2006)

Těmito prvními nešporami začíná slavnost Epifanie, zjevení Krista světu. Už nejen chudým pastýřům izraelského lidu, nýbrž prvním pohanům, zastoupených třemi mudrci, v nichž tradice viděla krále, přišedší z tajemného Východu, aby se mu poklonili. Vánoční doba - jak zdůraznil

Benedikt XVI. – je pod znamením světla. O vánocích andělé zahalili světlem pastýře a vyzvali je, aby se vydali do Betléma, kde jako „znamení“ naleznou jesle s Dítětem. O Epifanii jdou Mágové za světlem hvězdy, která je rovněž znamením narození Mesiáše, a přijdou do domu, kde bylo Dítě spolu se svou matkou. Světlo o vánocích, světlo o Epifanii. Světlo, jež zahaluje i nás, muže a ženy druhého tisíciletí, abychom vírou mohli adorovat Spasitele. Vzpomínáme, že mottem Světového dne mládeže v Kolíně, úchvatně komentovaným papežem, bylo: „Přišli jsme se mu poklonit“. Vánoce a Epifanie byly na počátku spojeny jako slavnost vtělení Slova. Potom, co se po pronásledováních rozdělily na dva svátky, Epifanie připomíná trojí zjevení Kristovy slávy: křest v Jordáně; svatbu v Káně; příchod Mágů. Na Západě se svátek slavil především jako „zjevení hvězdy“, jak patrně z homílií svatého Augustina a sv. Iva Velikého. Na Východě se nazýval *in sancta lumina*, svátek „posvátných světél“. Odkaz na světlo zůstal až podnes. O těchto nešporách dvě antifony pěly – jedna: „Pán, náš Spasitel, zrozený před jitřenkou a před věky se dnes ukázal světu“; druhá: „Tato hvězda září jako plamen, a ukazuje na Boha, Krále Králů: mágové ji spatřili a obětovali dary velikému Králi“. V Kantiku jsme pak zpívali hymnus z 1. listu Timotejovi, v němž se Církev definuje jako „velké tajemství soucitu“ Boha, který zachraňuje a Krista, který je popsán jako „zjevený (*efanerothe*) v těle ... ohlášený pohanům, jemuž se ve světě věř“ (1Tim 3,16). Především krátké čtení, co právě zaznělo, vzaté z 2. listu Timotejovi, nám představilo spásu jako světlo: „Bůh nás spasil a povolal svatým povoláním, ne pro naše skutky, ale pro svou milost ... která se nyní zjevila (*fanerothéisa*) skrze zjevení (*dia tes epifanías*) Spasitele Ježíše Krista, který dal zazářit (*fotisantos*) životu a nesmrtelnosti prostřednictvím evangelia“ (2Tim 1,9s). všechny řecké výrazy pocházejí z kořene slov „Epifania“ a „světlo“, slovníku události, kterou nám dnes zjevuje Slovo Otce, který nás miluje. Epifanie tedy není folklórním svátkem konzumními vánocemi menšího rázu, nýbrž velkým tajemstvím, které nás uvádí do Božího světla, do jeho plánu spásy. Milovaní bratři a sestry. Tohoto světla je třeba dosáhnout. Mágové, kteří si povšimli jeho nebyvalého jasu, se vydali na cestu, čelíce obtížím, o nichž se zmínil Thomas Stearns Eliot ve své básni *Cesta Mágů*: „Byl to pro nás mrazivý advent, právě nejhorší období roku pro cestování, pro tak dlouhou cestu: blátivé cesty a drsné období uprostřed zimy“. Zjitření velbloudi, s krvácejícími chodidly, nepoddajní ... Noční ohně pohasínaly, scházely útulky. Města nepřátelská a osady nezdvořilé“. I přes to všechno, šli kupředu a vyprovokovali krvelačný hněv Herodův. Tak mohli „s nesmírnou radostí“ znovu spatřit hvězdu a poklonit se Dítěti, adorovat jej v Mariině náručí a nabídnout mu vzácné dary (Mt 2,10s). Také nám dnes se ukazuje světlo, kterým je Kristus žijící v Marii, jak říkal Olier, Kristus adorovaný v Eucharistii. I my mu musíme nabídnout své dary. Ať nás světlo hvězdy provází v namáhavé cestě života.

MODLITBA ZA V. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ RODIN

Ve dnech 1.-9. července 2006 se uskuteční ve španělské Valencii V. světové setkání rodin, jehož tématem je „Předávání víry v rodině“. Významným momentům setkání bude předsedat papež Benedikt XVI.

Bože, jenž jsi nám ve Svaté Rodině zanechal dokonalý vzor rodinného života prožívaného ve víře a poslušnosti tvé vůli.

Děkujeme ti za naši rodinu.

Dej nám sílu, abychom zůstávali spojeni v lásce, velkodušnosti a radosti ze společného života.

Prosíme tě, Pane,

aby tento čas přípravy na světové setkání rodin byl obdobím intenzivní zkušenosti víry a růstu našich rodin.

Pomoz nám v našem poslání předávat víru, kterou jsme dostali od svých rodičů.

Otevři srdce našich dětí,

aby v nich rostlo sémě víry, kterou přijali na křtu.

Posilni víru naší mládeže,

aby zrála v poznání Ježíše.

Ve všech manželských párech rozmnož lásku a věrnost, zvláště u těch, které procházejí chvílemi utrpení či obtíží.

Vylej svou milost a své požehnání na všechny rodiny světa, zvláště na ty, které se připravují na nadcházející světové setkání rodin ve Valencii.

Žehnej rovněž našemu papeži Benediktovi.

Dej mu moudrost a sílu a dopřej nám, abychom jej mohli přivítat ve Valencii spolu s rodinami celého světa.

Prosíme o to ve spojení s Josefem a Marií, skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána.

Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 29. ledna – 5. února 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 29. ledna	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ 53. SVĚTOVÝ DEN MALOMOCNÝCH	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Annu KOUTNOU, manžela, syna, rodiče z obou stran a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Marii ŠÍRKOVOU a rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rod.
PONDĚLÍ 30. ledna	PONDĚLÍ 4. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františka ADAMCE, dvě manželky a děti
ÚTERÝ 31. ledna	SV. JAN BOSKO, KNĚZ	PODIVICE 8.00	za + Františka BENÍČKA, +rod. a Boží požehnání pro živou rod.
STŘEDA 1. února	STŘEDA 4. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 17.00	za + Vojtěcha KNAPA, sourozence a zetě Ladislava
ČTVRTEK 2. února	SVÁTEK UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU KAPLE SV. ANNY: ŽEHNÁNÍ SVÍCÍ A SVĚTELNÝ PRŮVOD	DRYSICE 8.00	za živé a zemřelé drysické farníky
		PUSTIMĚŘ 17.00	za nemocné dítě a Boží požehnání pro celou rodinu
		PODIVICE 17.00	MODLITBA RŮŽENCE SVĚTLA
PÁTEK 3. února	SV. BLAŽEJ, BISKUP A MUČ. PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Konráda LERYCHA, manželku a celou rodinu
SOBOTA 4. února	SOBOTA 4. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 5. února	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 80 let života s prosbou o další Boží ochranu
		DRYSICE 9.30	za + Jana KLUDÁKA, manželku a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Annu SUCHÁNKOVOU, + rodinu SUCHÁNKOVU a MATOUŠKOVU

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LEDEN 2006

1. Aby úsilí o plnou jednotu křesťanů přispívalo k usmíření a míru mezi národy.
2. Aby křesťané dokázali přijímat vysídlence s úctou a láskou a poznávali v nich Boží obraz.
3. Aby lidé projevovali solidaritu s těmi, které postihly přírodní katastrofy, a poznali, že pravá radost ze života není ve vlastnění, ale v umění dávat.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.